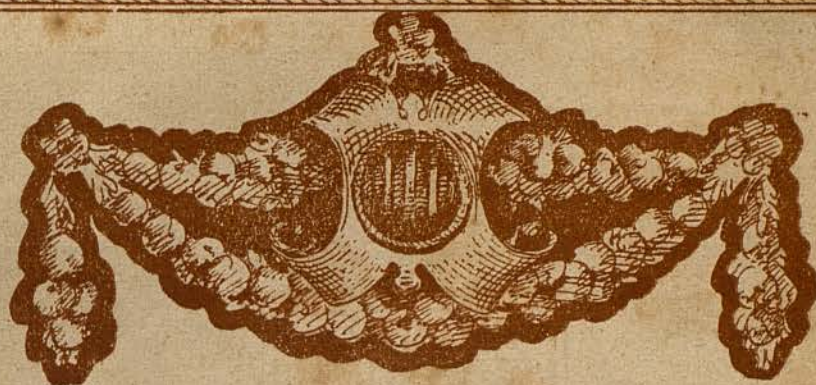
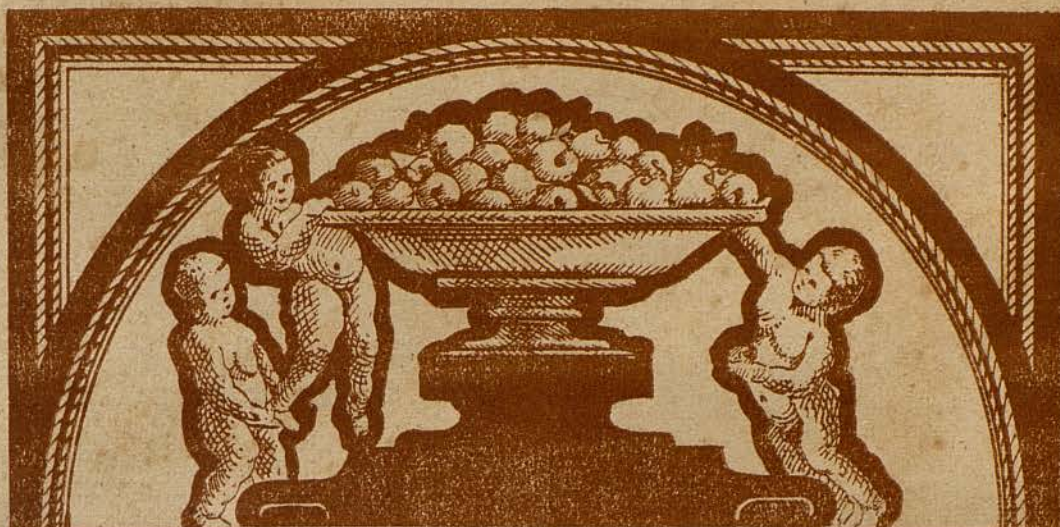

NIV ARTISTIC REVISTA

Any 1

Núm. 1

J. Ring.

FONDA I BAR

DE

Ramón Reus

Torrent de l'Olla, núm. 69

• BARCELONA •

DROGUERIA

EUGENI SAUMELL

Drogas, pinturas, colors, esmalts, broxas, pinzells, pinturas adobades a l'oli i al barniç, colas de totes classes. Blau Ultramar, pera la roba, en paquets, pastilles i en pols

Exclusiva del Restaurador de Mobles BRILLALÓN

Plaça del Sol, 11 12 :: Planeta, 16
BARCELONA (GRACIA)

Gran Fotografia Bohemia

— de —

Jordi García Prats

P. del Sol, 13, 1er GRACIA

(al balcó hi ha una bandera)

Casa especial en reproduccions i ampliacions de retrats antics i moderns, aixís com també tota classe de treballs relacionats amb lo ram de fotografia.

Varies fotografies d'aquesta casa han estat premiades en varis concursos i exposicions.

NOTA. — Sols se retrata en diumenges.

Extens i variat assortit en tota classe de
CALÇAT

Especialitat en Novitats
per Senyora

Niu

Artistic

REVISTA MESAL
D'ART I LLETRES

Preu: 15 cèntims

Admetem l'intercanvi amb
altres Periòdics i Revistes

Redacció i Administració:

Llibertad, 2 i 4
BARCELONA (GRACIA)

ANY I

ABRIL DE 1918

Núm. I

REVISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Carrer de la Llibertat, núms. 2 i 4, GRACIA-BARCELONA

Aubada

Oscil·len, esblaimades, les estrelles,
les fidels vetlladores de la nit:
acluquen d'una a una les parpelles,
i s'adormen amb éxtasi infinit.

El cel—que ha reposat fiant-se d'elles—
s'enrïola de llum, seguit-seguit,
i, lluint ses blavoses meravelles,
atrau el pensament i l'esperit.

Arreu se sent vibrar la matinada,
refrescant-se amb el plor de la rosada,
com si el món refluoris amb més amor.

Tot somriu en la pensa reposada;
missatgera del sol brilla l'aubada,
i el día resplandeix amb nou vigor.

IGNASI IGLESIAS.

SOM joves i som joves de veritat, no com aquets que han donat per anomenar-s'en i ja comencen a sentir-se del reuma.

Som joves, massa joves, quasi uns nois i venim plens de bona voluntat, entusiasmat i humils a la vegada, sense creure'ns erudits, que, afortunadament sabem que no som sabis sino solsament voluntariosos.

Som a l'edat en que creiem de bona fé les il·lusions més estrafalaries, perque el temps no ens ha donat encara el desengany de les terribles veritats que són el fonament d'aquesta experiència, escut i bandera dels vells.

Estem convensuts de que solsament la nostra obra serà profitosa donant-vos la expressió sincera dels nostres entusiasmes, sense amortiguarlos o enfosquir-los amb un refinament forçat per a conseguir una erudició ridícula.

Creiem, nosaltres, més en la emoció de la paraula sincera que en el refinament sentencios d'un concepte, pulit, medit i retocat.

Ens agrada remenar llibres en la quieta penombra d'una biblioteca, però ens agrada molt més, correr per carrers i places a ple sol, àvids de petites sensacions i descobrir en la vida ciutadana dels nostres passetjos, emocions veritables i lluminoses.

Per la nostra edat son més aprop dels jocs dels infants que de la mesura dels vells; per això estimem als uns i respectem i venerem als altres.

No serà doncs la nostra revista un producte de laboratori sino un esplet d'entusiasme, de fè, d'amor, de patriotisme.

Som joves.

* * *

Acoblats a l'escalf d'una mateixa idea fundarem el nostre «Niu» i allí començarem a ensenyar-nos les nostres obres i discutir-les, sense que hi hagués ni un de nosaltres que se sentís ofès de la crítica del company, ni cap tampoc que s'anomenés poeta a ell mateix, com avui és de moda, ni cap, per fi, que se sentís orgullós de la seva obra.

I sobre tot, i d'això ens en alabem, ni un ha caigut en la temptació de tirar als jocs florals, deixar-se els cabells llargs i fumar amb pipa.

Si alguna volta havem volgut comprar al-

gún llibre per a omplir els prestatges encare buids de la nostra biblioteca, entre tots havem obert una subscripció, havem lograt comprar-lo i l'havem llegit per torn; de la mateixa manera, o sigui per mitjà de la petita quota setmanal, han conseguit tenir models aquells companys de «Niu» que són aficionats al dibuix i a la pintura.

Aixís ha sigut fins ara la nostra vida oculta, però, de cop i volta havem esdevingut frisosos de donar-nos a conèixer, i filla d'aquesta frisança és la nostra revista.

En ella, amb tota sinceritat, vos direm les nostres coses y anirem exposant nostres treballs i els d'aquells de fóra de casa que, sentintse identificats amb nosaltres, voldran ajudarnos.

També creiem poder honrar les nostres pàgines amb aquelles firmes consagrades, de manera que, al costat de la paraula cridanera i atrevida d'un jove, oireu la veu reposada i serena d'un dels nostres mestres.

I ara que sabeu tots, qui som, com som i que volem, vos direm finalment que parlarem sempre i en tots moments sense posar-nos restriccions de cap mena, perque arribem humils, molt humils però no humil·liats, no ens podem aixecar gaire però no ens arroceguem per terra, no som orgullosos, però tampoc som pobres d'esperit.

Estem en el nostre lloc.

LA REDACCIÓ.

En despertar-me...

En despertar-me em sento l'esperit
un poc desnú de vida,
i me'l sento tant clar i alleugerit
que'm sembla, que en son lloc, porto en el pit
una branca florida.

Ixo al balcó, i tot ho veig dormit.

Aquells pins pentinats de la carena
s'esblaimen quan els besa la serena
claror que infanta el cel.
Ran de ma faç les orenel·les volen,
i'ls llavis me tremolen
com si gustés la llum del darré estel.

PERE BENAVENT.

Cròniques ciutadanes

L'estatuaire

En un dels carrers més cèntrics de la nostra ciutat en que hi desfilen durant el dia tots els personatges d'aquesta atolondrada i diversa farsa ciutadana, hi he vist passejar-se catxaçudament, l'estatuaire, vigilant de cua d'ull la seva petita exposició que té colocada a l'ampit d'un finestral d'una casa de banca, esperant amb cert aire de resignació aquella bona ànima que, distraient-se passatjerament del negoci o ocupació apremiant que l'absorbeix, decantarà amb benevolença l'esguard vers aquelles petites figures de guix i tal volta caurà en la temptació de fer preu i fins de comprar-ne alguna.

Un dia, vareig passar-hi i va cridar-me l'atenció l'estatuaire i ses estàtues, fins al punt de semblar-me un símbol admirable.

Tenia l'exposició en el lloc de sempre, però solsament hi havia tres petites figures: la testa d'en Jofre, la figura a cos enter de Napoleó i un Crist, amb la Dolorosa agafada a la Creu.

La gent passava afollada per la vida intensa i trafegosa de la nostra ciutat; jo vareig trovar-me parat allà davant com si una força superior me refingués.

Tot seguit, va apropar-se l'estatuaire i va dir-me amablement en un llenguatge ni ben castellà, ni ben italià, ni ben francès, si desitjava comprar algunes de les figures, fent l'elogi de cada una d'elles.

Jo vareig contestar d'esma amb un moviment de cap negatiu i vareig seguir la meua ruta portant clavats als ulls çò que acabava de veure.

Veu's-aquí—deia jo—dos homes de guerra i un Deu apoiats a la finestra d'un Banc; veu's-aquí el dringar del diner darrera l'espalla d'aquestes petites figures.

Veu's-aquí Deu crucificat entre mig dels dos homes de guerra; veu's-aquí una dona plorant agafada a la Creu.

Veu's aquí el rostre contret i les celles poblades i juntes d'en Jofre i aquells llavis molts que sembla que s'hagin d'obrir cada moment per a cridar enèrgicament el: «No

passareu».—Veu's-aquí la guerra d'ara: una festa que pensa.

Veu's-aquí al seu costat la figura altiva de Napoleó en la seva posició característica de domini com si a cada moment estés disposat a rependrer la ruta perduda trepitjant la terra amb energia.—Veu's-aquí la guerra passada: una figura altiva, uns ulls que miren sempre més enllà i una mà apretada amb ira damunt del pit.

I veu's-aquí que totes aquestes coses l'estatuaire vos les ofereix per un grapat de monedes, i vos les ofereix amb una llengua que a força de ser de tot arreu no és d'enlloc.

SAM.

El pobre i la esperança

El pobre truca a la porta
i li responen—¿qui hi ha?—
Mormola una llengua morta...
—Un altre dia, germà—.

Una esperança somorta
que era perduda temps há,
invisible, arràn de porta,
estarà a punt de trucà.

La esperança amb veu de morta
diu a n'el pobre.—Germà—
i el pobre, amb la faç absorta,
se'n va amb ella món enllà.

Ara rai, la vida es forta
i tot passa i passarà.

* * *

Més després la vida cança;
és trista i no passa rés.
I, ai! el pobre i la esperança
ja no tornaràn mai més.

R. SURIÑACH SENTIES.

SR

La Lletja

Jamai havia sentit la paraula amorosa i torbada d'un galàn. Era lletja. La sort li havia sigut fortament ingrata puix demés de la deformitat de la seva cara li havia donat un cor gran, amorós que sentia tota la frisança d'estimar i que la qualitat del seu rostre li pribava de veure's corresposta.

Quin matí més hermós de Festa Major i quin esclat de cares boniques al portal de l'Església. Quina alegria resplandien tots els rostres i quina animositat en llur parlar, donzells i donzelles.

No hi mancava pas ningú de gent jove, tots hi eren a punt per a entrar a Missa Major, tots hi eren menys la lletja que, encar que també era jove, no s'hi veia entre aquell devassall de joventut i alegria.

Pel carrer del fons de la plaça, pressurosa, se la vegé pujar; anava tota endiumenjada i un refinament d'extremada coqueteria és veia en llur vestir. Ella també havia volgut cel·lebrar Festa Major.

Quant arribà a la plaça i la vegé tant animada, la confusió semblà que torbava sos passos, més, fent un esforç, és dirigí decidida a l'església, pel mig d'una colla de joves que barraven la porta.

Quant al passar, del mig d'ells se n'adelantà un, el bromista de sempre que, barrant-li el pas li deixà anar a cau d'orella una frase amorosa que la feu enrogir tota.

I mentres a defòra a plena llum d'aquell matí esclatant de vida, la rialla de la burla sorgia en boca de tots, estrident i crudel, allà en la quietut religiós del lloc Sant, la lletja, agenollada, sentia trencades ses oracions per l'illusió d'un amor que dintre son cor florí.

JOSEP ROIG I MAS.

Aquesta Revista ha estat passada
per la censura

L'Eucaliptus i'l Cuc

—Perquè pujes tant alt
brot terrenal
esplet de vida?
No veus que'l temporal
l'escapsarà el cim
d'una esbranzida?
Perquè pujes tant alt
arbre mortal?

Aixís un vermell cuc que apenys es veia
a l'Eucaliptus deia
afegint tot seguit:

—Aprende'm, que amb tot i ser petit,
per fer-me més humil,
em revolco pel llot com el més vil.

L'Eucaliptus refet de l'embestida
contestà dolçament:

—Jur per ma vida
que no sé si so humil ni vanitós:
em contento amb sè un arbre sanitos.
D'esser gran o petit no m'envaneixo...
Deu vol que creixi, creixo.
L'humilitat, germà, no és la baixesa.
Aqui tens mon parè amb tota franquesa.

El cuc es cargolà fet un rabí.
Deixà anà unes gotetes de verí.
I, menyspreuant, amb fàstic, la lliçó
s'encauà serpejant sota un maó.

EVELI DORIA.

Del darrer Carnestoltes

El qui ha sentit parlar dels famosos Carnivals de Roma, de Venècia i de Niça, ha pogut trobar-hi veritables manifestacions d'art i de bon gust, i a l'arribar cada any la diada de Carnestoltes no pot de menys que llençar-se al carrer buscant, ja que nó aquelles sumtuoses cavalcades, quelcòm d'artístic i d'el·legant entre'ls pocs, potser massa pocs, que en aquets temps encara els hi resta l'humor per a disfer-se.

Amb aquest anhel, amb aquest desig, el darrer diumenge de Carnestoltes, vareig sortir de casa dirigint-me cap a les Rambles, seguint-les totes en l'hora de major animació, sens

que'm fos donat trovar-hi rès de notable, rès que dongués l'impresió de que en aquesta ciutat de Barcelona, hi havia quelcòm de bon gust i distinció.

Amunt i avall de les Rambles passejaven quelques disfreces, empró eren disfreces vulgars. Pierrots. Molts Pierrots i després antiestètics i xavacans Charlots. Tot plegat pallassos. I quins pallassos. Els pierrots viudos de l'esbogerrada però sentimental Colombina. I naturalment, com a viudos, més tristos que un dia de difunts.

En quant als Charlots, no cal dir-ho, les «astracanades» d'en Charlot en el Cine fan riurer a les criatures i a aquells que malgrat els anys, el cervell no se'ls hi ha desenrotllat més que a les criatures. Però a ningú més. En el Cine l'art d'en Charlot, és l'art poca-solta dels Toninos i Antonets de Circ Ecuestre; i l'imitador o els imitadors d'en Charlot, que invadeixen les Rambles pels dies de Carnestoltes, resulten ridícols, fastigosos, i les autoritats deuen recollir-los amb el carruatge de la Beneficència Municipal, conduir-los al Asil del Parc, allí examinar-los i segons l'examen, enviarlos a Sant Boi o a la Model, per agravis a l'art i fins al mateix Carnestoltes.

No hi ha rès en aquest món que'm sàpiga tant greu com perdre el temps, i en quant al diumenge de Carnaval, el vareig perdre i de bò de bò. Ni un sol trajo d'època que pogués mirar-se. Ni un en que l'art s'hi vegés en alguna cosa. Rès, rès.

A l'entornar-me'n cap a casa, els acords de la Banda Municipal que donava el seu acostumat concert a la plaça de Catalunya, feren arribar a les meves orelles algunes notes de la serenata del Pierrot de l'òpera del malhaurat Llsandizaga.

Al pensar amb aquells «Aucells de pas» d'en Sierra i en Rusiñol, vareig dir-me pensant amb el Carnestoltes de Barcelona: No podria ser aquet un d'aquells aucells de pás, que passen, però no tornen?

MARAT II.

or

Elogi del fang

Lloaré el fang, per ço que hi fou la vida i aquella sang que bull en nostre cos. Mos ulls de fang presenten el repòs i l'immortal claror de l'altra Vida.

Lloaré el fang, per ço com fou pastada la nostra carn del fang inconsistent, i dins l'argil·la immòbil i colrada, el buf de Déu entrà com la sement.

MARÍA MANENT I CISA.

(Del llibre de pròxima publicació «La Branca»).

Primavera y Tardor

El bosc era frondosíssim, la remor del vent travessava lentament l'espés fullatge, l'obra de la naturalesa a n'aquell bell paratge fou inspiradíssim.

Sols destorvava aquella solitud el gai cantar dels ocells, que ja s'anava apaivagant poc a poc, fins a quedar tot en complet misteri; era capvespre.

Més, en aquell lloc encisador, no era solament el refilar dels cantors de bell plumatge els que trencaven son misteri; era quelcom més intens, més viu, més vivificador, era l'amor.

Pas sobre pas avensava la parella amorosa, anava en silenci. Ella flairava una viola bosquetana, la besà amb sos llabis de carmí i en feu ofrena al seu aïmat; ell retornà el bés a la flor i la guardà com preuat tresor; entre tant avensaven per l'espessa arbreda, llurs llavis ja no's desclogueren més, es deien que s'estimaven sols amb el cor i amb els ulls.

* * *

Han passat anys, molts anys; llurs testes ho demostren, son ja completament nevades.

Es una tarda de primavera, i l'aire pur de montanya convida a n'els dos vells a deixar el niu per a esplaïar llurs penes.

Tornen sos passos a encaminar-se vers el mateix lloc de sos idilis juvenils, la bellesa del bosc resplendent de sol i de vida, els hi recorda el dia en que's juraren amor etern.

Entre els fulls d'un petit llibre encara s'hi guarda la flor del jurament, tota mística, de colors apagats...

Ell la treu i l'ensenya a la seva companya, i els seus llavis sols han pronunciat aquets mots: Te'n recordes?

Tots dos han quedat contemplant-se la flor casi desfullada, tota marcida, tant marcida com llurs rostres. Les llàgrimes han brollat dels seus ulls, quedant sotmesos al somni d'antics records per l'impuls d'una dolça abraçada.

JAUME DIVÍ TOLDRÀ.

Vora l'ample riu...

Calma absoluta, regna com sempre, en el poble.

Vora l'ample riu que s'escola tot remorejant cançonament, s'hi han defurat quatre o cinc minyons sapats—la colla dels plagues,—que acostumen a fer-s'hi trovadiços, acudint-hi de diferents indrets.

Parlen amb aquella paraula fosca i dura que'ls és peculiar i riuen ferrenyament, mostrant unes dents blanques, grosses, que ressalten encara més en la morenora de la pell, aixirreïda per la cremor de les soleiades.

En mig de l'ensopiment imperant en el poble i cercant la tebió reconfortadora del sol mig-jornenc, els nostres joves camperols—la colla dels plagues,—saben desencaboriar-se i desgranar banals recontres, gens exemptes de picardioses intencions.

Però al poble havia esdevingut, de fresc, quelcom insòlit que acaparava l'atenció de tothom i aquesta vegada, els de la colla dels plagues, no actuaven pas de fals, ja que ocupant-se de l'afer transcendental, estaven seriosos i fins compungits com mai. En els rostres duïen ben dibuixada una expressió de pietat i d'ignació a l'hora, que no era possible ben desfer, si no atenien la conversa llur. Sentint-la, observàvem com la pietat, era per ell, per l'excel·lent amic, pel troç-de-pà del gran del terricaire, el bon Llorençó, que havent sigut prè d'un enamorament intens i fogós i plè de llealtat, per la Guida, romangué com estabornit al venir en coneixement de la deshonra de la seva

estimada promesa i atrofiat pel dolor que sentia, cercant en va un lenitiu per ell, desorientat i com sentint vergonya de que la gent del poble l'assenyalés amb el dit al seu pas pels carrers, havia marxat a ciutat, segon deien, i a ciutat, segons deien també, s'havia embarcat vers llunyes terres americanes.

Per en Llorenç, doncs, l'expressió de pietat dels seus rostres; i la indignació, també en ells ostensiblement marcada, per la Guida, aquella noia riallera i hermosa, plena d'encisos i atractius delitosos, que havien enlluernat al pobre Llorenç i no li havien deixat entreveure l'aixutesa de la seva ànima i la fragilitat del seu honor.

L'un deia:

—... i aquesta criatura que porta en son sí, la Guida, per mi vé d'aquells col·loquis de l'istiu passat amb aquell senyoret foraster, ¡maleït siga! que destruí la felicitat d'en Llorençó.

—Mireu—feia un altre, irat,—quan penso amb la mala ànima d'aquesta poca pena de la Guida, la desferia a trompades! ¡Com si se la mereixés gens ni mica aquesta passada en Llorenç, de prometre-se-li sense avinentar-li el seu estat!...

—La mala dona!...

—Ja pots ben dir-ho;—afegia un tercer—i no l'ofegarà la vergonya quan neixi aquest fill desdixat?

—Pero, si al sapiguer aixó d'ahir—tornava el primer—de que per culpa d'ella, el Llorenç ha fet semblant etzegallada, no hauria de tenir cara ni per sortir al carrer.

—Pero, es que creieu que té una engruna de vergonya una dona aixís?

El segon, intervenint de nou.

—Doncs, si després de tot ço que ha passat, ella prengué aires de descarada, jo soc capaç d'escupir-li el rostre. I encara més; l'hauriem d'agafar pels cabells i arrocegar-la pel poble, torturant-la amb crueltat, per escarment i càstig exemplar de la seva malifeta. Home! si no havia esdevingut mai, semblant, al poble!...

—Sí que li estaria bé, aixó, sí!—feu un altre.

En aquet moment paràren sobtadament la conversa, perquè un de la colla, concentrà tota l'atenció en un sol punt, que fitava preocupadament, ensemps que, d'esma, mostrava amb el gest, có que'l captenia.

I era que en l'ample riu, que a ses plantes angulejava incessantment, devallava un cos humà inert, surant en l'aigua, en la que probablement s'hauria submergit per a exterminar violentament la seva vida,—agitada pels embats de la seva consciència,—aquella malaventurada Guida, doncs no era altra que ella,—que també acabava d'occir aixís, al seu fill en embrió.

Els plagues de la colla al reconeixen-la, palidejaren intensament, es llevaren a l'hora la barretina, i flectaren els genolls en terra, iniciant, commosos, un preg per la suïcida...

MIGUEL GUINART.

Remember

A ma esposa

Un jorn hi hagué que una donzella,
gaia i formosa com auba d'or,
d'ignot aimant missiva bella
rebé astorada, ferint-li'l cor.

En primavera de primavera
ella s'esqueia precisament,
pura, ufanosa, dolça i riallera,
d'ulls que feren celestialment.

Avui d'hermosa no ha pas canviada,
prò a més, joiosa i enamorada,
guarda en sa falda tendre infantó,

I, a cau d'orella, sent di: — Estimada:
tu t'en recordes, esposa aimada
d'aquelles lletres?... Doncs, vaig ser jo!

I. OLIVER FERRER

Al vol

Sempre que veiem un rotlle de gent encuriósida, no podem resistir la temptació de treure el cap per damunt el grop de gent i descobrir el misteri que consegueix concentrar l'atenció a tants desvagats.

Darrerament, hem vist un pobre manco que logra recullir una almoïna al cap del dia, fent gala de la seva habilitat, escrivint tarjetes i fins

cartes senceres sostenint la ploma entre'ls dits del peu, i no sabeu la impressió afalagadora d'optimisme que'ns ha causat al veure escriure un home amb els peus, en un país que n'hi ha tants que no saben fer-ho amb les mans.

Aquest any, com el passat, com tots; havem vist la típica festa de Sant Medí més animada que mai.

I també com tots els altres anys havem trobat l'etern saberut contrari a totes aquestes manifestacions d'alegria.

L'home pujava pel carrer Major de Gràcia rondinant interiorment perquè l'aglomeració de gent que presenciava la desfílada de les colles el destorvava de seguir el seu pas acompassat d'home que està acostumat a no perdre temps i prescindint en absolut de tot ço que'l rodejava s'endinzava en meditacions tan trascendentals com la política, la guerra, les subsistències.

Estava al bó i mellor de la seva meditació, quan desde un cotxe li tiraren un grapat de «carmellos» amb tant bon o mal encert que un li caigué al mig del front.

Llavors el nostre home anava a fer un crit d'enutj però repensant-se seguidament mirà a tots cantons i convencent-se de que ningú el veia recollí dos o tres lleminadures i se les ficà tot avergonyit a la butxaca. Eren pel seu fill.

El pobre home saberut no s'havia recordat en aquell moment ni de la política, ni de la guerra ni de les subsistències.

D'art

Exposicions

Moltes son les exposicions que durant el present any s'han inaugurat, abundant-hi bastant les d'evolucionistes, cap d'elles digne de menció.

De les altres, les que mes han sobresortit son les dels artistes ja coneguts entre els aficionats en el conreu de l'art de la pintura, i son, les d'en Baixeres, Vazquez, Garcés, Capdevila i Cardona, sent també digne de mencionar-se l'exposició de Joieria Valentí Martrus, que per la novetat de penjolls exposats cridaren molt l'atenció als concurrents de Can Parés, sent aixís que foren molts els adquirits durant els dies que estigué oberta.

En Baixeres exposa en les Galeries Laietanes, una grossa quantitat de quadros, donant amb tal motiu, prova de la seva laboriositat. En dits quadros, s'hi veu la característica d'en Baixeres, que és la discreció, sobretot en les notes, que n'hi ha de molt boniques, no convencent-nos, en canvi, en les obres definitives.

C. Vazquez. Exposat dit artista a Can Parés, una col·lecció de quadros molt notables, sent alguns d'ells dignes de menció, com són «La Perla de Manises» i el «Don Juan». En aquets dos quadros es, entre els exposats, on ens dona mes proves de ser un bon colorista. En la «Perla de Manises», per la justesa de color i l'harmonia en els detalls, conseguint una admirable entonació tant amb el colorit del traje com en l'expressió de la cara, i en el «Don Juan», dona proves de que consegueix ço que s'ha proposat; això es: vessar-hi el sol per tot arreu.

M. Garcés. En l'exposició de dit senyor, hi veurem coses molt notables, mostrant, com sempre, gran predilecció pels interiors il·luminats per un rastre de llum o bé per una llum de reflexe, donant-nos mostra ben palesa de que ho sab fer, en l'admirable quadro el «Braser», ont la justesa de tons vius i blavencs fan que la vista engaudeixi, contrastant amb el quadro del costat «Sol de matí», ont hi bat un raig de llum de verdader sol de matí.

Capdevila. Exposat al Saló Goya, varis quadros, sobressortint un parell de paisatges de bona impressió i unes acadèmies de bon efecte, en quant a les flors, es serveix massa d'un mateix assumpte.

Cardona. Amb els quadros que dit artista exposa a Can Parés, ens mostra ser el mateix d'avans, un excel·lent pintor, però aixís i tot, els seus quadros resulten sempre amb duresa de color. Entre els exposats, els que mes ens complauen són: «El beso», «Un piropo» i «El Churumbelo».

COLORAINES.

Musica

El diumenge, 17 de març, al matí, es celebrà en el teatre «Eldorado» l'interpretació de la Novena Sinfonia d'en Beethoven.

El saló ofería un aspecte brillantíssim tant per plé com per l'escullit de la concurrència.

En quant a l'execució de l'obra direm que fou tot el més ajustada que podíem esperar, si tenim en compte que la Novena Sinfonia es una de les més grans obres musicals que fins avui s'hagin pogut sentir.

Es prou això per a formar un concepte de la magna empresa portada a cap per la Orquestra Sinfónica i l'Orfeó Gracienc, baix la direcció de dos eminents músics, que senten per l'art la més gran devoció.

L'execució de la Novena Sinfonia deu reputar-se, per tant, d'esmeradíssima.

Per ço que toca a l'Orfeó Gracienc, la jornada fou de gloria per la valentia i art amb que interpretà els grandiosos conjunts del final, sostenint dignament una alta tessitura les veus blanques.

Vagi, doncs la nostra felicitació més efusiva per tots els interprets de la Novena Sinfonia i especialment per l'Orfeó Gracienc, pel qui augurem nous jorns de gloria, que coronaran dignament el gran esforç de son director Sr. Balcells i el de tots els cantaires, tots benivolguts amics nostres.

SOLFA

Bibliografia

Galantment cedida per son autor en Marià Mament Cisa publiquem en altre lloc la seva poesia «Elogi del fang» de son llibre pròxim a publicar-se «La Branca».

Es d'esperar un verdader èxit per el primer llibre d'aquest jove poeta que ja ha assolit un lloc ben visible entre les firmes de la nostra literatura.

De casa

A la premsa

Voldríem ser ben rebuts per tota la premsa Barcelonina i a aquest fi preguem la major benevolença i la mellor estima, puig som uns senzills aficionats, lliures de totes les intrigues i camarilles professionals.

Vos preguem, doncs, la vostra consideració i vos saludem afectuosament.

Sentim haver de donar desde bon començament la trista nova de la mort del pare de nostre benivolgut company Josep Abelló, a qui acompanyem sincerament amb el seu dolor. — E. P. D.

Correspondència

Acceptarem col·laboració forana i publicarem amb molt gust totes aquelles composicions que a nostre juí ne seràn mereixedores.

A n'aquest fi preguem que tots aquells que vulguin ajudar-nos, enviïn els originals en la forma acostumada a la nostra redacció i administració, Llibertat, 2 i 4.

: Almerich, impresor :
Sta. Teresa, 9 - Barcelona

Casa Capdevila

GRACIA

(Al costat de l'Estanc)

Llorenç Balagueró

Travessera, 61 - Torrent de l'Olla, 75

Servei especial per a CAFES,
BARS I XACOLATERIES

ARTICLES PER A REGALS

Mensajero Barcelonés

Escriptori public :- Repartiment
de cartes, circulars, esqueles, etc.

Avisant-nos per teléfon, portem ordres a domicili, recullim i repartim cartes i petits paquets. :- (Condicions especials als abonats)

TELEFON A. 4499

Plaça Beat Oriol, 10 i Plaça del Pi, 10

SABATERIA

La Campana de Gracia

de

Manel Mariano

Gran assortit en calçat negre i de color

Travessera, 94 - BARCELONA-Gracia

SELECT DRINK

CAFE -:- LICORS

SODES :- APERITIUS

— BILLARS: —

Servei a domicili : Obert tota la nit

TELEFON G. 1433

Salmerón, 157 :- BARCELONA-Gracia

POLICLINICA

dels

Doctors Emili Oños i Josep Marsal

Cirurgia i medecina • Malalties de la pell

Enfermatats secretes

Hores de visita: { Dias feiners: De 5 a 9 tarda
 > festius: De 11 a 1 matí

Tallers, 55-57 : BARCELONA

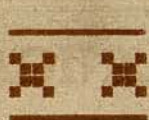
Institut Electroterapeutic

— del —

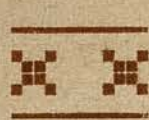
Doctor Joaquim Mestre Sancho

Aplicació de corrents galvànica, faràdica, galvano-faràdica en tensió i oposició, oscil·latria, sinuoidal i ondulatoria, estàtica (fulguració, auto-conducció, auto-condensació, esleviació), termo-penetració, Raigs X (Radiografia, Radioscopia), banys d'ozono, d'oxigen, àcid carbonic, vapor, aire recalentat a gran pressió, llum calenta, llum freda, duchas, massatges, massatge neumo-pulmonar de Draeger, inhalacions, pulverisacions, aplicacions de Radium, Raigs ultra-violeta, etc., etc.

*Laboratori d'anàlisis
químics i microgràfics*

Hores de consulta: De 3 a 6 tarda

Festius: De 11 a 1 mati

Rda. Universitat, 20, pral.

(Junt plaça Catalunya)

Telefon A. 4210. — Barcelona